

Tractat med fremmede Magter behøvedes der, naar der kun var Noget at afgjøre med dem, ikke nogen Rigsraadsbeslutning, men den behøvedes for at afgjøre en Sag, der angik Landet selv. Derved at Beslutningen er fattet, er Kongen sat istand til og forpligtet til at gjøre Fredstractaten gjældende ligesaavel mod Uden som mod Inden, og jeg har allerede bemærket, at Fredstractaten indeholder en Oplysning af det Fællesmonarki, der stulde være i Kraft og Virksomhed, for at Fællesrepræsentationen kunde have nogen Berettigelse. Man lægge vel Mærke til, at jeg kun taler om Fællesrepræsentationen, men ikke om Fællesskabsloven. Der er en vis Deel af denne, som, idet den udviklede sig som Lov for Fællesskabet, tillige udviklede sig som Lov for hver enkelt Deel af Samstaten. Denne Deel af Loven har naturligviis sin fulde Berettigelse indenfor Kongerigets Grændser, som den havde det indenfor Monarchiets Grændser; men den Deel af Fællesskabsloven, der kun har en Berettigelse ligeoverfor Fællesskabet, der kun søger sin Abløst derfra, ophører at have sin Berettigelse med Fællesskabet, og kan paa ingen Maade vinde en Berettigelse, den som Fællesskabslov net ikke havde. Som Fællesskabslov troer jeg imidlertid ikke, at Noget tør paastaae, at den havde Ret til at indblande sig i Ombannelsen af Kongerigets Forfatning, og den kan ikke nu have bundet en større Ret derved, at den ophørte at være berettiget i Verden, det vil sige, ophørte at have sit Grundlag i Fællesskabet og sit Formaal i de fælles Anliggender. Fra min Side seer, er det derfor min Overtydning, at der steer et fuldstændigt Indgreb i Rigsdagens Rettighed derved, at der her i Landet, og saaledes, at Folk kunne fristes til at troe derpaa, findes et Actstykke i Form af en Lov, som giver sig ud for at bestemme, hvilke Betingelser der stilles for, at Kongerigets Grundlov skal kunne faae fuld Virksomhed, at den Statsret, som Kongeriget tilegnede sig i 1849, kan stee Fyldest, den nemlig, at den lovgivende Magt i Kongeriget kun er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Det er et Indgreb i fuldstændigt klare Rettigheder, som paa denne Maade er steet, og som efter min Overtydning ingen Mand her i Landet bør underkaste sig, efter som

Ingen kan vide, hvilke Misgreb af lignende Art — og maaskee farligere — der i Tidens Længde kunne stee. Dersom man siger, at det er en Urimelighed at holde en Sag af denne Natur paa, hvad Mange kalde et theoretisk Standpunkt — for mig er det et praktisk Standpunkt —, siger jeg, at, om jeg end ikke havde denne Modstandsgrund, vilde jeg finde Modstandsgrund nok imod det Foreliggende deri, at det forandrer det hele politiske Samfund, som Kongeriget Danmark nu har udviklet i 16 à 17 Aar, paa en Maade, som Ingen kan sige, hverken det vil føre, og under saadanne Omstændigheder, at det ikke mere svarer til den Retning, hvori den hele Udvikling gaaer. Dersom man spørger: I fald man i 1849, da der forelaa Forslag i Duffinviis angaaende Landsthingets Sammensætning, var kommen til, at det nu foreliggende var blevet antaget, hvad saa? Saa svarer jeg, at der er en ganske overordentlig Forskiel mellem; hvad der engang kan have været gjort, og hvad der nu kan gjøres. Det, der dengang kunde have været gjort, og som maaskee kunde have været en naturlig og berettiget Udvikling af de Forhold, som da fandtes, er nu en saa gennemgaaende reactionair Bevægelse, som det kan være, idet det ikke skaber noget Institut, der giver noget Haab om en alvorlig Virksomhed, men derimod griber ind imellem og opstiller som Modfætninger: Besiddelse og Ikke-Besiddelse. En af de meget vanskelige Sider i de nuværende Samfund — ikke endnu i Danmark, men i det øvrige Europa — er at faae Begrebet om Lighed i politisk Henseende til at parre sig med Begrebet om Ulighed i borgerlige Vilkaar, og i det Dieblik, man prøver paa at indføre Begrebet om Ulighed i borgerlige Vilkaar som et politisk berettiget Begreb, stiller man de to Begreber, Lighedsbegrebet og Ulighedsbegrebet, fjenntligt imod hinanden; det vil sige, at det politiske Lighedsbegreb da lidt efter lidt vil ansee sig opfordret og drevet til at bekæmpe Ulighedsprincipet i de borgerlige Vilkaar. Dette er en af de Veie, hvorigennem Samfundet gaaer til Oplysning og Undergang; det er en Fare, som man her unyttigt underkaster Landet, og ligeledes af denne Grund gjør jeg Modstand imod det foreliggende Forslag.